

Ramon Espadaler, secretari general d'Unió, va presentar la seua dimissió com a conseller d'Interior. Els crítics pensen que és instrumentalitzat per Duran. A la dreta, representants del grup sobiranista d'Unió.



havien intentat amb Artur Mas amb un sopar extremadament tens, convocat després de les eleccions, en què alguns dels empresaris més forts del país li van exigir que desistís i que tornés “a l'ordre constitucional”. Les “criades a l'ordre” des d'aquests sectors es van encadenar a partir d'aquell moment, concretats en veus tan potents com les de Josep Lluís Bonet, José Manuel Lara o Josep Oliu. Artur Mas sempre havia mantingut una bona amistat, una relació de respecte des de la discrepància, amb l'editor de Planeta. La relació no es va trencar mai. Van dinar junts fins que el càncer va acabar de consumir-lo, però les diferències “nacionals” s'havien fet enormes. Ningú, ni Lara, van aconseguir convèncer Artur Mas. Per això, a partir d'aquell moment, els cants de sirena es van dirigir cap a Josep Antoni Duran i Lleida.

Pocs mesos després de les eleccions del 25 de novembre, un dels representants més visibles de l'aleshores sector crític d'Unió Democràtica s'hi referia de manera taxativa. Segons comentava, “Duran ja ha pactat amb aquests sec-

"EL MAL QUE HA FET DURAN A LA CAMPANYA DE MAS ÉS IMPOSSIBLE DE DESCRIBRE SENSE ACABAR INSULTANT"

tors. No comparteix ni les conviccions ni l'estratègia d'Artur Mas. Més aviat al contrari. Hi discrepa profundament. Ja no és el ressentiment antic derivat de la

decisió de Jordi Pujol, quan va anunciar que Mas el substituïria com a candidat a la presidència de la Generalitat. És una altra cosa. És que Duran creu sincerament que Mas s'estavellarà, que tot aquest procés només farà que alimentar Esquerra Republicana i que debilitarà profundament Convergència i Unió. Que no té sentit, perquè desafiar l'Estat és un error que pagarem car. Ha decidit passar-se amb armes i bagatges a l'altre bàndol”.

Passats pocs mesos, ja es parlava obertament del “gir” de Duran i Lleida. N'hi havia que l'esperaven de manera imminent. En forma de declaració, de ruptura. Les mateixes fonts crítiques dins el seu partit, però, descartaven una maniobra semblant: “De cap manera. Duran no farà això ara. Qui així ho diu no el coneix. S'esperarà al moment en què el trencament faci més mal.

